

„Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot...”

János apostol közvetlenül az utolsó vacsora elé helyezi evangéliumában ezt a részt. Jézus utoljára beszél a néphez, akár az evangélium záró szakasza is lehetne, olyan fajsúlyos kijelentések hangzanak el benne. Összefoglalja Jézus küldetésének lényegét: Világosságul, megmentőként, nem pedig ítélőként jött a világ számára. Mindezzel tanúságot tett az Atyáról, annak szeretetéről, és arról, hogy a tanítása, az általa hirdetett „ige” és élete példája a szeretet megvalósításáról szól.

Végtelenül jó érzés, és hála indíthat, hogy Jézus nem elítélni jött a világot, sőt az egyes embert sem! Mi hajlamosak vagyunk arra, hogy látva a világban, az emberiségben eluralkodó gonoszát, az erőszak térnyerését, a mohó önzést, a környezet tönkretételét, lesújtó ítéletet fogalmazzunk meg, ami ráadásul le is béníthat bennünket. De ugyanez érvényes egyes embertársaink megítélésében is: nagyon hamar és sokszor, felszínes ismeretek alapján mondunk elmarasztaló véleményt felebarátainkról, ítéljük el őket. Jézus megtehetette, hogy ismerve az emberek gondolatait, szándékait, időnként a megátalkodott vagy képmutató emberekről ítéletet fogalmazott, de minket ettől is eltiltott. A mi hozzáállásunk csak a felebaráti feddés és a mindennekfelett való gyógyító szeretet maradhat. És a feddés is inkább csak ezt jelenti, hogy tisztán elmondjuk, képviseljük az adott helyzetben helyesnek tartott, Jézustól tanult „igét”: mit és hogyan kell tenni.

Az Ószövetség gondolkodásmódja szerint Isten a végső bíró, ez azonban nehezen egyeztethető össze Jézusnak, az irgalmas, végtelenül szerető Atyáról szóló tanításával. Jézus szerint maga az „ige” lesz a bíró, a Jézus által elmondott tanítás, a szeretetparancs hoz ítéletet: mennyit sikerült megvalósítani belőle. Mintegy annak tükrében láthatjuk majd magunkat, és láthatjuk az értékelést. Örömteli, hogy az „utolsó napig”, életem végéig lehetőségem van a javításra, megtérésre, újrakezdesre.

Mindenesetre Jézus tanítását jó lenne mindig azzal a tudattal olvasnunk, hallgatnunk, hogy azt teljes szívünkből, erőnkől meg akarjuk tartani, hiszen megmenthet vagy elítélhet majd bennünket. Bár mennyire biztosak lehetünk is Isten végtelen irgalmában és jóságában, ezzel soha nem lenne szabad visszaélnünk. Inkább csak a még teljesebb odaadásra és szerető viszontválaszra indítson bennünket.

Csiky Lajos, Budapest